

Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Suhm, P. F.; en Fortælling ; ved Forfatteren af
Sigrid [P. F. Suhm].

Titel | Title:

Alfsol

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Thiele, 1783

Fysiske størrelse | Physical extent:

60 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.





(Luhm.)

Alffol.

Lof. 1783.



57. - 274

DA Bot



Bagførelsen for en ikke Sædvanlig
ravn, men på den, som det for hoflygt
Profesor Baden at forsamle den.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK



130020761599

Ευαγγ. Ματθ. Συναγωγ. αὐτοῦ.

Εὐαγγ. Ματθ. Συναγωγ. αὐτοῦ.

Εὐαγγ. Ματθ. Συναγωγ. αὐτοῦ.

Εὐαγγ. Ματθ. Συναγωγ. αὐτοῦ.

Εὐαγγ. Ματθ. Συναγωγ. αὐτοῦ.

Εὐαγγ. Ματθ. Συναγωγ. αὐτοῦ.



Εὐαγγ. Ματθ. Συναγωγ. αὐτοῦ.

Εὐαγγ. Ματθ. Συναγωγ. αὐτοῦ.

Εὐαγγ. Ματθ. Συναγωγ. αὐτοῦ.

Alfsol.

En Fortælling

ved

Forfatteren af Sigrid.



København, 1783.

Trykt hos Friderich Wilhelm Thiele.



1783

Im Jahr 1783

1783

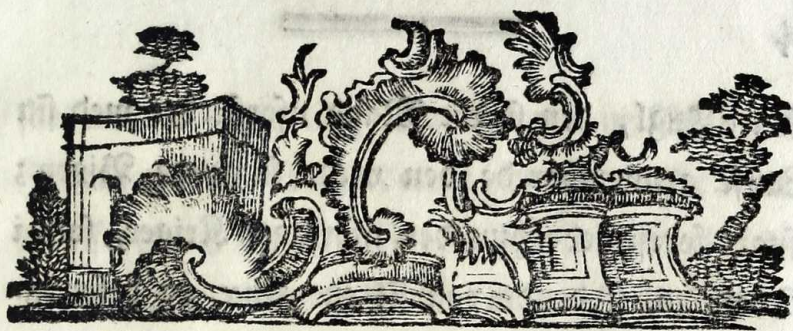
Im Jahr 1783



Im Jahr 1783

Im Jahr 1783





Ulf var Konge i Wendsyssel i Jylland, og Fa-
der til Alf og Inge, og til en Datter, som
først bar det Navn Alfhild, men siden blev kaldet
Alffol, fordi hun ved sin Dejlighed skinnede frem
for og udslettede alle Jyllands Piger, ligesom So-
len ved sin Glands fordunkler alle Stjerner. Hen-
des Moder Borghild, en Kongedatter fra Thye,
havde og draget saadan Omfarg for hendes Optug-
telse, at hun i Yndighed, Belevenhed og Dannis-
hed fuldkommen svarede til sin Dejlighed, og des-
uden var oplært i alle da brugelige Fruentimmer-
Netheder. Hun kunde sje, spinde, sømme, bal-
dyre, og med konstig Haand indvirke og flette Guld
og Sølv i alle Slags Tøj. Snart forestillede hun
en Jagt, hvor den raske Hund forfulgde den mo-
dige Hjort, den behændige Jæger besnærede den

snare Fugl, den stærke Mand uforsørdet med sin
 Lanse gennemborede den vrede snysende Bjørn;
 snart forestillede hun den uforsagte Kriger, som i
 Tvekamp, siddende paa sit ene Kne, og bespræn-
 gende Jorden med sit Blod, døde, lig Algnar, le-
 ende; snart forestillede hun Helten Kolf, som end-
 da stod og værgede sig iblant en Hob Døde af Ben-
 ner og Fiender; ej langt fra ham stod Forræderen
 Hjorthvar, og den falske Skuld, bitterstilende til
 hans Vaande, og ej mærkende, at Hæl rystede sine
 sorte føle Binger over dem. Saa ofte Kongen
 besaa hendes Arbejde, favnede han hende, Glæ-
 destaarer trillede ned af hans Kinder: „ Den tap-
 „ preste Mand vorde din Belønning! „ vare hans
 Ord. Ej mindre elskedes hun af sine Brødre;
 Glæde tindrede af deres Dine, hver Gang de saae
 hende: „ Vor Søster, du er vor Stolthed,“ sagde
 de; „ ingen uden den raskeste Mand skal besidde
 „ dig. „ Hver Gang hun gik til Templet, hver
 Gang hun svingede sig om i lette Danse, hver
 Gang hun nærmede sig Vandet, for efter Tidernes
 Vilis med sine Piger at toe Hoffets Linned, hver
 Gang saae alle paa hende; Mødre ønskede sig
 saae

saadanne Døttre, unge Karle saadanne Veninder,
 Fædre saadanne Svigerdøttre. Graahærdede Kam-
 pere fortrøde, at slige Møer ej havde været til i de-
 res Ungdom, dem til Belønning: „ Mon Odins
 „ Valkyrier ligne hende? „ var Folkets Stemme.
 Krigerne glemde da deres sædvanlige Tale om de
 af dem ffete Bedrifter, om Blod, Mord, Krig og
 Nederlag; Alffol var alene paa deres Tunge, og
 bragde dem til for nogen Tid at forrette Bildhed
 og Stolthed, og at fornemme mere menneskelige
 Følelser. Hendes Dejlighed opmuntrede mange
 af de Sædeligere ofte til at ville bejle til hende,
 mange af de Forvovnere ofte til at ville røve hende;
 men hendes Dines Glands nedflog dem strax, og
 de fælde, at de vare hende ikke værde.

Sexten Aar forginge derfor roligere fra hen-
 des Fødsel, og hun vorde i Skønhed, i Yndighed
 og Yndest. Men en dødelig og hastig Sygdom
 gjorde da Ende paa Borghilds Liv. Kongen ser-
 gede meget, trøstede sig dog ved, at han var gam-
 mel, og snart ffulde favne sin Elffelige i Frejas
 Sal: „ Guderne ffenke mig kun“ (udraabde han

ved Baalet, som fortæredede det ham saa kære Lege-
me) „ de skenke mig kun, at min kære Alffol maa
„ lukke mine Dine, ja denne kære Haand lukke mi-
„ ne Dine! „ og med det samme kystede han hen-
des Haand. Taarer fløde da ned af hendes Kin-
der, ret ligesom naar en let Sky flyver forbi So-
len, for strax at vise den i lige saa herlig, og end
klarere Glands, end forhen.

Nu begyndte Kongen heftigen at længes ef-
ter at kende den Mand, som skulde fastsætte hans
Datters Skebne. End heftigere længedes hendes
Brødre derefter; de vilde see hende lykkelig, de
vilde ved Svogerskab bestyrke deres Rige, og sætte
det i Sikkerhed for fiendtligt Overfald. Folket
sørgede, det frygtede for at miste hende: „ Skal
„ vor Sol opløse fremmede Egne? „ knurrede det.
Selv var hun rolig, mere fornøjet med at tilbedes
af alle, end af een.

Bekymret over sin Datters Skebne, efter-
tænkte Kongen, hvorledes han skulde udforske den.
I Norge stod et Tempel paa Vestfold, hæderlig

ved gammel Gudstjeneste, indviet til alle Guder og Gudinder; Billederne af de fornemste fandtes der, og de Præstinder, som tjente Nornerne, vare især berømte for at give visse Drakelsvar; Svar, der ansaaes af Mængden for at komme fra Nornerne selv. Der holdtes en almindelig og fælles Gudsdyrkelse for ganske Norden; Skirissal kaldtes Stedet, det er: det klare, det rene Tempel. Men ingen uden Nærværende kunde udsperge Draklet om sig selv.

Kongen raadførde sig med sine gode Mænd, om han skulde sende sin Datter did, ledsaget af hendes tvende Brødre. „Hendes Skebne ligger mig paa Hjertet,“ sagde han, „jeg formaaer ikke at døe rolig, uden at vide den; hun er min Glæde, min Lyst, mit Alt; min Alder tillader mig neppe at haabe at see den Mand, som skal blive lykkelig ved hende; dog vilde jeg gerne vide det forud; maaskee Tiden er nær, maaskee jeg endda kunde opleve den, og om ikke, saa vilde dog en glad Tanke om hendes Vel quæge mig i hin Verden.“ — „Send hende,“ raab-

de Inge, " jeg skal ledsage hende; hos mig skal
 ,, hun være sikker; i fremmed Land tør ingen røre
 ,, hende ved min Side. " — Broderen Alf gen-
 mælede: ,, Ja, hun er sikker ved sig selv; Skon-
 ,, hed og Dyd ere allevegne sikre, helst hos Helte;
 ,, her i Danmark har hun jo været sikker, i Norge
 ,, vil hun blive ligesaa; aldrig har nogen Nord-
 ,, mand endnu fornærmet Dyden; Danske og Nor-
 ,, ske ere Brødre-Folk, og Kennet er helligt hos
 ,, dem begge. Imidlertid er det billigt, ja vor
 ,, Skyldighed, at følge vor Søster. "

Alle bifaldte nu denne Rejse; de fleste men-
 de det virkelig, men nogle førde alene det sæd-
 vanlige Hoffsprog: de sagde eet, og tænkte et an-
 det; thi de troede, at det var farligt for Riget,
 at udsende alle dets Arvinger, paa en Tid, da
 Kongen var gammel og affældig. Dog, deres
 egne Hensigter og Fordele overvejede langt hos dem
 Fædrelandets og Kongens Beste.

Men nu rejste Bolvise sig, den ældste, mest
 erfarne og klogeste af Kongens Raadgivere. —

Snær

Snær mumlede da, men dog saa højt, at alle
 kunde høre det: „Nu skal man høre noget Klogt
 „ af denne Gudernes Spotter.“ — Bolvise ta-
 lede saaledes: „Ofte haver jeg talet i denne hæ-
 „ derlige Forsamling, men aldrig i vigtigere Sag
 „ end nu. Vor Prindsesse, vor Alffol, Landets
 „ Lyst og Glæde, skal bortsendes til et fremmed
 „ Land! Ej nok, hendes Brødre, Landets Styrke
 „ og Haab, skulle følge med! Og paa hvilken
 „ Tid? paa en Tid, da Kongen er gammel, da
 „ han endnu ej har udsørgt for sin Dronning,
 „ Hvad, om han døer? om Prindserne og Prind-
 „ sessen kun ere da borte — jeg vil ikke sige meer
 „ — den Tanke er mig alt for gyselig — Nylig
 „ have vi maattet bøje vore Hals under Naget af
 „ den umættelige Sigurd Ring; nu maae vi give
 „ Skat til en umild Kriger, da vi før gavede den
 „ til den milde, til den gode Harald Hildetan.
 „ Mene I, at denne graadige Ulv ej strax vilde
 „ komme at opsluge vort ganske Rige, naar det
 „ var hovedløst? Maa skee I tænke, at han skul-
 „ de spare os? ja! ligesom han sparede Harald
 „ Hildetan, ligesom han sparede sin egen Farbro-

„ der, ligesom han sparede sin egen Belgjører,
 „ ligesom han sparede den, han havde foret Huld-
 „ skab og Trofskab, ligesom han sparede den ær-
 „ værdige, af Alder snehvide Mand. Mon vi
 „ have Kræfter at staae ham imod? Jeg kan tæn-
 „ ke, at ganske Danmarks, Ostgothlands, Ven-
 „ dens og Reidgothlands Kræfter stode ham imod.
 „ Men nu har han erhvervet Rigdom, Ære,
 „ Lande nok! Bliwer den Ærgjerrige nogensinde
 „ mæt? — Alderen har gjort ham mild! han er
 „ dog vor Landsmand! — Grummere bliver han
 „ ved Alderen, troer mig: ved Dngang er han
 „ bleven Svenssk; han er Svenssk Konge og ikke
 „ Dansk; han vil gjøre Jylland, ligesom alle an-
 „ dre Lande, til en Deel af Sverrige. Dphol-
 „ der han sig ikke altid i Sverrige? Garderikisk
 „ Blod, og ikke Dansk, flyder jo desuden paa
 „ fædrene Side i hans Arer. Men sæt engang,
 „ at alle Ting gaae vel, Kongebørnene vende glæ-
 „ de og sunde tilbage; thi Norge frygter jeg ikke,
 „ men jeg frygter Sigurd Ring, Svensske, Gar-
 „ deriker, Kongens Alder, og det vrede Hav:
 „ Nu komme de tilbage, du lever endda, Foster-
 „ søn,

„ søn, glad favner du de fromme Børn. Hvad
 „ er da vundet? Jo, de føre hjem med sig et
 „ mærkt, tvethdigt, forvirret Drakelsvar. Haabe
 „ vil jeg det tydeligt, tilforladeligt, sikkert, om no-
 „ get Drakelsvar var det. Nej, Forstand er Dra-
 „ kel, Fornuft er Gud, og ikke Odin; Norner ere
 „ intet betydende Navne, Uring, Uvæsener, og
 „ Thor er forsængelig. — Og ville I endelig ha-
 „ ve en Gud, og jeg vil have den, da tænker alene
 „ paa den Gud, som ingen seer; tænker ej paa
 „ Solen, men paa dens Herre og Skaber; han
 „ styrer Skebnen; ham dyrke de Christne.“

„ Dette er Frugten af hans Engelske Rejse“
 brummede Snær, og skulede. — Helten kastede
 et foragteligt Sideblik til ham, tav, og satte sig. —
 Inge blussede af Brede, og kunde neppe fremføre
 disse Ord: „ Den gamle frngtagtige Mand!“

Alf derimod taledede længe og vel. Han fore-
 stillede, at man ej burde frngte for Havet, som
 de saa ofte havde befaret, ej for Sigurd Ring og
 hans Raadgivere, saasom han nu var gammel,

og

og fornøjet med den Skat, de gave ham. Han ophøjede ellers Bolwise meget, og roste hans Forsigtighed og Kærlighed; raadede alene til Samvittighedsfrihed, dog uden at forhaane de andres Gudstjeneste.

„Ja (tog nu Kongen til Orde), gerne maa du selv, Bolwise Fosterfader, dyrke den hvide Christ, hvorvel du selv i din Ungdom haver tænkt anderledes, og lært mig anderledes, men nu har den Engelske Munk Beda forandret dine Tanker; dog maa du ej forhaane vore Guder. Hver Gud kan være god og mægtig i sit Land, og gjøre sine Tilbedere godt efter Døden. Vi have længe befundet os vel ved Odin og Thor, og dem ville vi blive ved. Dit Raad om Rejsen er ellers vel ment, og du mener det kærligen og godt; men tillad os, Fosterfader, at vi ikke følge det. Jeg er vis paa, at vi hos Nornerne ville faae et oplysende Svar, og det vil gjøre mig rolig; og, farer jeg end vild, saa hold en Egtmands Sorrig for sin Egtfælle, og en Faders Kærlighed for sin Datter, noget tilgode.“

Saales

Saaledes taledes den gode Konge. Inge og Alf blussede af Glæde; Bolvise følede Kongens gode Hjerter, og Medhuk trak et dybt Suk fra hans Hjerter, og det Ønske: Gid vi efter Døden maatte samles paa eet Sted! Snær gottede sig hos sig selv over sin formeente Sejer, og fortærede allerede i Tanker de Foræringer, som han allevegne fra tænkte at faae, naar han kom med paa Rejsen; og at komme med, var han vis paa. Eenstemmigen roste de alle Kongen, og de mest smigrende sagde, at hans egne Raad vare dog altid de beste, og at han behøvede ingen Raadgiver. Den gode Konge tvivlede selv om at dette var sandt, men dog befaldt saadan Tale ham.

Det var Sommer, og alting lavedes nu til Rejsen. Skibet blev skudt ud fra Stranden, den forgyldte Mast rejses, og man begyndte at spænde de Silkesjil ud. Vendsyssel sørgede, fordi den skulde miste sin Sol; den troede paa Guderne, og skælv dog.

Kongen

Kongen selv begyndte at blive vankelmødige. Alder og Bekymringer lagde ham til Sengs; han kaldte sine Børn for sig: „Din vinker ad mig,“ sagde han, „han bereder mig et hæderligt Sted „i sin Sal; hos Freja skal jeg finde min og eders „Borghild, did venter jeg engang eder; thi jeg „er vis paa, at I aldrig ville begaae noget, mig, „hende og Fædreneland uanstændigt. For eder, „kære Inge, kære Alf, dør jeg derfor ubekymret; men for dig, gode Pige —“ Nu kastede Alf sig ned for ham, og vædede hans Haand med sine Taarer; han bøjede sit Ansigt til hendes, og begges Taarer forenedes — „Ja, kære Alf, „uden Mand kan du ej være lykkelig; dit Køn er „ej skabt til Eenlighed, ej til Krigen; og om det „var, saa er du dertil for øm: vel har du Beskyttere i dine Brødre, men disse Stridens Sønner ere sjelden hjemme, og nu dør jeg“ — En Stund tav han — „O! I Guder,“ raabte han, og rejste sig, „hvorsfor maa jeg ikke lige ind „i Tiden? hvorsfor er Skebnen mørk?“ — Nu faldt han igen med sit Ansigt paa sin Datters, og savnede hende: „Guderne gjøre dig saa lykkelig, „beste

„beste Pige,“ sagde han, „som du fortjener!
 „deres Mildhed, din Dyd, din Skønhed, til-
 „raabe mig Trøst; men sorte Anelser“ — og
 her tav han længe. Atter rejste han sig, og saae
 længe paa hende: „Min Elskelige! min Lyst!“
 sagde han omsider, men med en vemodig Stem-
 me. — „Din Elskelige,“ svarede Alf, rejste
 sig og favnede sin Fader: „din Elskelige,“ blev
 hun ved, „skal aldrig gjøre andet, end hvad der
 „er dig, hende og Dyden værdigt!“ — „Dette
 „er Trøst, dette er Drakel,“ stønnede Faderen,
 og døde i hendes Arme. Afmægtig segnede hun
 ned paa ham, og blev som død bortbaaren. Inge
 besørgede ham som sin Konge, Alf som sin Fa-
 der. Det hele Folk klagede, og alle vare eens-
 stemmige, at han ej havde gjort dem imod uden
 ved sin Død.

Med stort Følge blev han nu ledsaget til
 Baalet; Inge stak det an med en Fakkell: „Vuen
 „stige lige i Vejret!“ sagde han; og saa skede
 det. Folket klappede Bisald til, og raabde:
 „Den gode Konge! hvor elffe Guderne ham!“

Bolvise

Bolvise sukkelede, og sagde i sit Hjerte: Fuldkom-
 men, om han kun var død Christen! Alf skras-
 bede Alfken, Benene og Kullene sammen, og lag-
 de dem i en Krukke. „Beste Fader!“ taledes
 han ved sig selv, „lad mig aldrig gjøre noget,
 „dig uværdigt!“ Nu gav han Krukken til sin
 Søster; hun imodtog den tavs, og stille Taarer
 runde. Iført hvide Klæder, med Egeløv paa
 sit Hoved, bar hun den hen til den Høj, som
 Almuen havde opkøstet Alf til Minde. Landets
 Jomfruer fulgte hende, beprydede paa samme
 Maade, alle sjungende en Sang, forfattet til
 den Afdødes Ære. Deri ophøjedes hans Krigs-
 bedrifter, hans Mildhed; han rostes som Konge,
 som Mand, som Fader. Folkets Tanke og Røst
 vidnede, at det alt var Sandhed. Endog Hof-
 folkene vidnede det, hvorvel nogle af dem roste
 ham alene for de malede Skjolde, de forgyldte
 Sverde, han havde givet dem; og faa, men
 faare faa, af dem vare dog noget misnøjede, at
 han ej havde givet dem nok, eller lige med og
 mere end andre. Og man holdt paa den Tid
 for, at det var hans største Ros, at ikkun
 faa

faa faa af disse Umættelige vare misfornøjede med ham.

Under almindelig Beklagelse bleve nu den gode Konges Levninger nedsatte af hans trende Børn i den Stenkiste, som var midt i Højen, hvorpaa Sønnen lagde Dækstenen over den. Alf sol kastede den første Spade Jord paa, og Jomfruerne de øvrige. Da Alf sol kastede Jorden paa, vendte hun Ansigtet bort, og sagde: „Hvil trygt, „beste Fader!“ — „Beste Fader! beste Konge!“ raabde alt Folket, og Alf førde i lang Tid intet andet Navn end: den gode Konge. Længe efter, naar man i ganske Norden nævnde den gode Konge, vidste enhver, at Alf derved forstodes, ligesom enhver i vor Tid forstaaer Frederik den Femte ved det Navn.

Forretninger, kongelige Forretninger, gjorde, at Inge holdt op efterhaanden at sørge for sin Fader. Alf derimod iagttog sine Kongepligter, og tænkte dog jævnlig paa sin Fader; ham satte han til sit Mønster: „Hvad havde han i

B

„sligt

„ fligt Tilfælde villet gjøre? Hvorledes mon han
 „ her havde handlet? Hvad havde han villet sige
 „ hertil? “ saaledes tiltalede han ofte sig selv.
 „ Gid han nu havde levet! “ sukkede han ofte,
 „ saa kunde han have vejledet dig. “ Alffol
 glemde ham aldrig; en stille og mild Sorg for-
 højede hendes Skønhed; denne tog daglig til,
 endskønt man hver Dag troede, at den ej kun-
 de tiltage.

Efter nogen Tid begyndte man atter at tale
 om Rejsen og om Draklet. Bødrene elskede de-
 res Søster meget, vilde derfor gerne vide hen-
 des Skebne. Inge drevs mest af Ære; han
 troede, at den bestod i at opfylde hans Faders
 Villie; Alf troede det samme, men inderlig Æm-
 hed og Kærlighed for Alffol drev ham end mere,
 ligesom Faderen. Alffol selv fandt ikke Behag
 i Rejsen: „ Min Fader, min døende Fader, an-
 „ tog jo mine sidste Ord til sig for et Drakelsprog;
 „ hvad have vi da nødig at søge et andet Drakel?“
 Bolwise gav hende heri Bisfald: „ Prindsessen er
 „ sig selv et Drakel; den gode Konge erkendte

„ det

„det selv.“ Alfols Hjerte var endnu frit, ligegyldig var hun mod Mandfolk; den raskeste, den behændigste, den velskabteste, den tappreste unge Karl bevægede hende ikke. „Jeg er fornøjet med min Skæbne,“ sagde hun, „hvorfor videre undersøkke den? Ved Dyden er jeg altid lykkelig, mine Brødre ere mine Beskyttere, de staae mig i Faders Sted, jeg behøver ingen anden Mand.“ Heri bifaldt Bolvise hende ikke, hendes Brødre ikke heller; retteligen holdte de for, at Fruentimmeret er skabt til Egtestanden. Dog, Prindsessen var ubevægelig, endskønt hun nu havde adskillige Friere, og deriblant Kongesønner. Maa skee at Sorgen for hendes Fader var endnu for frisk. Men Bolvise døde, og Tingene forandrede sig, thi nu havde Alfols intet Medhold; hendes Brødres Forestillinger finge derfor Overhaand, og den Norske Rejse blev besluttet at skulle gaae for sig næste Sommer.

Ovenmeldte Smalke eller Skib blev da skudt i Vandet, Prindsessen, begge Prindserne, nu Konger, og et udvalgt Mandskab, hvoriblant

Snær, ginge ombord. Uden mindste Anstød komme de med en blid Bør til det bestemte Sted, hvor de funde en talrig Forsamling for sig, som Stedets Hellighed havde trukket did, og deriblant mange Konger og andre høje Personer, iblant hvilke især udmærkede sig Gandalfs Sønner, Kongerne af Alfheim, som vare besvogrede med Sigurd King, og Harald, Konge af Westfold, hvilke vare hinandens Fiender. Eisten, Haralds Broder, var da ude paa Fribytter.

Paaskudet for alles Ankomst var Draklets Udspørsel, men mange havde ogsaa andre og skjulte Marsager. Der komme Friere, for at see deres Elskte, der stiftedes Forlovelser og Egte- skaber, sluttedes Køb og Salg, lagdes Grund- vold til paafølgende Fredsflutninger, ja vel un- dertiden Krige. Imidlertid gik alting stille og fredelig af der, ihvor adskillige Folkeslag der end medtes, hvor modige, ja hvor vilde de end vare, og hvor tilbøjelige til stærk Drik, hvilken Øst da tændes. Marsagen til saadan Fred var den fast indgroede Tanke, at hver den, som yppede mind-
ste

ste Klammeri paa dette hellige Sted, end sigte begik noget Drab, kom efter Døden uden mindste Naade til Niflheim, hvor store end hans øvrige Fortjenester og Dyrer kunde være.

Midt paa en Slette stod Templet, som dog ikke var meget stort, og opført i en Runddel med et spist Tag af glathugne Tømmerstokke, lagte oven paa hinanden, som i Naaverne vare, i Stedet for det sædvanlige Møse, opfyldte med rødt Klæde. Udtil gik rundt om et udhugget Baand af Egeløv, og indentil af Granebær. Midt i Templet stod Odins Billede, som en Kriger, med Solen paa sit Hoved; ved hans højre Side Thor med sin Hammer og Gedebuk, og ved hans venstre Frejr med sin Galt, og Maanen paa Hovedet. De, saavel som de flere Gunders og Gudinders Billeder, stode alle paa høje Træstokke, havende hvert et lidet Alter for sig, hvorudi hang den skræksomme Ring, i hvilken hver den maatte holde, der aflagde nogen Eed. Op til Beggen stode i en Kant Billederne af de tre Skæbnens Gudinder eller Kornerne, den mellemste med et

skarpt Afsyn, den paa højre Side med et alvorligt, og den paa venstre med et mildt. Paa Stole sadde deres Præstinder hos dem, iførte lange hvide Klæder, hvormed deres Hoveder vare omsvøbte. Rundt om Templet, i en Frastand af 200 Fod, gif en Indhegning af Pæle, inden for hvilken ingen Vanhellig maatte komme; og Præsterne demde, hvo der vare de Vanhellige. Rundt om alt dette vare Boder og Telte opslagne til de Reissendes Bequemmelighed, hvor de foresunde i Overflodighed alle de Slags Mad- og Drikke-Vare, som da gaves i Norden, Med og stærkt Ol, Rug-, Byg- og Havre-Brod, Fleskefinker, Spegemad, tør Fisk; hvorved de bleve sunde og stærke, men ikke forkelede.

I trende Uger opholdte de Indske Konger sig her, deels for adskillige Forretningers Skyld, deels fordi den fastsatte Dag endnu ej var kommen, da Mornernes Drakel kunde adspørges. Imidlertid faldt Tiden ikke lang; de unge Mænd øvede sig i at segte, brydes, løbe, kaste til Maals. Nogle legede behændigen med trende Haandsaxer

paa engang, saaledes at een var altid i Lusten, og een i hver Haand, uden at saare sig selv eller andre. Nogle viste deres Hurtighed og Styrke i at roe, da imidlertid andre lebe som en Pil rundt om paa Narerne, uden at falde i Vandet. Andre igen løftede med een Haand store Tyngder, som ikke kunde roffes af de fleste med begge Hænder. Atter andre bare utaalelige Byrder, eller ginge op paa de stejleste og bratteste Bjerge, didhen de førde saa tunge Stene, som de fleste mistvivlede om at bære paa slet Mark. Deres Belønning var Folkets Bisald, og allermost de unge Møers. Disse igen fremlagde deres Baldyringer og andre Haandgjerninger til Sku, og vare glade, naar de kunde vinde Ungkarlenes Bisald, helst deres, de elskede. De saae paa alle deres Idretter og Lege, undtagen paa den, naar de svømmede, hvilket skede i et fraliggende Sund. Kom nogen til Skade i disse farlige Lege, strax overgaves han i Fruentimmerets Hænder, thi det alene lagde sig efter Lægekunsten; og under dets omme Behandling kom han sig snart. Belønning var det, naar den unge sejrende, og med

Støv og Sved bedækte Mand kom fra Banen, at da det smukke Køn tilsmilede ham Bisald, og at da den kelne Haand, som han havde givet Magt over sit stolte Hjerter, astørrede hans Ansigt og Haar. Om hun ej forhen havde tilforet ham Troskab, maatte hun dog ej nægte denne Tjeneste, og hendes Hjerter søgde han siden at fortjene ved Bestandighed og Manddomsgjæringer.

Alffol viste sig ved alle disse Leiligheder, og søgde hun end stundom at unddrage sig dem, da en vis Travrighed stedse fulgde hende, saa var hun dog aldrig ene, men hvor den største Hob var, der var hun, da alle trængde til, for at see hende, saa vel det stærke som det smukke Køn, thi hun var elsket og beundret af alle, og ikke misundet af een. Vel henrykkede og blendede hendes Dejlighed, men hendes Beskedenhed betog al Frngt. Tusende Munde sagde, at hun var den dejligste og yndigste; hun selv alene vidste det ikke. Hver Dag tiltog hendes Ydmyghed og Undseelse, ligesom Folkets Frynderaab tiltog hver Dag. „Hisset kommer Jyllands Ære og Nor-
 „ dens

„dens Smykke! Vær stolt, du Nord, af din
 „Alffol! Lyksalig Moder, som bar dig!“ Saa-
 ledes lydde rundt om hende. Hun sukede ofte
 hos sig selv: „Gid du havde mindre Ære og me-
 „re Ro i dit Hjerte!“ Hendes døende Fader,
 hans Bekymringer, og en mørk Forestilling, fulg-
 de hende jevnlig.

Men endskønt alle elskede hende, alle undte
 hende vel, lige saa godt som sig selv, saa fandt
 dog Snær ikke denne rene Godhed for hende.
 Ondt ønskede han hende ikke, men han vilde
 dog betjene sig af hendes Dejlighed til at gjøre
 sin Lykke.

Han gik til Gandalfs Sønner, og spurgde:
 „Kende I ikke Alffol?“ — „For hvem er hun
 „ubekendt?“ blev Svaret. — „Nu vel,“
 foer han fort, „Sigurd, eders Svoger, har smaa-
 „get al jordisk Lyksalighed, Ære, Bælde, Magt,
 „Navnkundighed, han har nydt den længe, han
 „har og været gift, vel gift, en dejlig — „Lig!
 „hvo er dejlig, naar man har seet Alffol?“ —

„ Ket! lad ham blive lykkelig ved at besidde hen-
 „ de; først Bendshyssel, og siden hele Jylland
 „ maaskee, kunde derved falde i hans Hænder,
 „ ligesom Vidfadme paa saadan Maade fik de
 „ Danske Der. “ — „ Ja godt! Sigurd er
 „ mægtig, men han er gammel; mon Alfvol vil
 „ ægte en Gammel? “ — „ Hun er ikke velly-
 „ stig. “ — „ Men hendes Brødre? “ —
 „ De frygte Sigurds Magt; saadan Svoger er
 „ dem en Ære. “ — „ Du overtaler os; Si-
 „ gurd er ej langt borte, han rider om i Vest-
 „ gothland, for at uøve den fornemste Konge-
 „ pligt, at tilskifte sine Undersaatter Ket; vi be-
 „ høve desuden hans Hjelp imod Eisten og Harald,
 „ thi disses Magt er os for svar; han skal enten
 „ stifte Fred imellem os, eller og knuse dem ved
 „ sin Styrke. “

Efter denne Samtale rede Gandalfs Søn-
 ner afsted, og truiffe Sigurd ved Grendserne af
 Vestgothland og Alfheim. De rygtede deres
 Ærinde. „ Gerne vil jeg komme, “ blev Svaret,
 „ min Haand have I der, til Pant paa min Hjelp;
 „ men

„ men jeg er for gammel til at tænke paa Brude-
 „ leg, om end Alfvol er saa dejlig som Rngtet
 „ siger; jeg tænker paa Heidrek og Olufa, og
 „ Heidrek var dog meget yngre end jeg; levet har
 „ jeg nu i 70 Aar, og altid fandt jeg mere Be-
 „ hag i Hildurs haarde Leg end i Elfkovs kelne
 „ Spil. “ Eenstemmigen udraabde Gandalfs
 Sonner: „ Alfvol er ikke Olufa; Sigrid er ei
 „ engang Alfvol; mere end Odins Lyksaligheder
 „ er det at skue Alfvol, at kalde hende sin, og
 „ alene at skue. “ — „ Nu, jeg vil følge, “ sva-
 rede den gamle Konge, „ og skue. “

Imedens dette gik for sig, hendte det i Ski-
 risfal, at Harald, som i alle Idretter og For-
 træffeligheder langt overgik alle andre, kom en Dag,
 efterat han havde baaret en overmaade stor Steen
 overst op i det højeste Bjerg, hvor ingen af de
 raskeste Kæmpere torde gaae op efter ham, for at
 rulle den ned; det hendte sig, at han kom, be-
 dekket med Sved, med ilige Skridt lige til Alfvol.
 Han knælede for hende, og sagde: „ Freja! for
 „ din Skyld, ja mere for din Skyld end for gan-
 „ ske

„ Iste Nordens Skyld, har jeg paataget mig den-
 „ ne Møje; beløn den, beviis den sædvanlige
 „ Tjeneste, og jeg vil, om muligt, fortjene dit
 „ Hjerte.“ Alf sol rødmede fra Hovedisse og til
 Fodsaale. „ Utallige flere af Nordens Piger,“
 sagde hun, „ fortjene denne Ære bedre end jeg;
 „ men jeg følger Skikken; dog snart skulle vore
 „ Arer staae den blaae Velge langt borte fra
 „ dig.“ — „ Jeg veed det, Valkyrie! men
 „ Søen staaer lige saa aaben for mig som for dig,
 „ og ofte have Norffe og Jyder knyttet Ægtebaand
 „ sammen.“ — „ Derfor raade mine Brødre og
 „ Nornerne!“ — „ Og du selv; men Sigrid
 „ blev ej strax overtalet, overtaltes dog tilfist.“ —
 Rundt om raabdes: „ Harald fortjener Alf sol,
 „ om nogen fortjener hende.“

Denne Konge var da 25 Aar gammel; han
 var høj, rank og velkæbt, behændig og hurtig,
 ikke af nogen blomstrende Skønhed, men han saae
 ud som en Mand, hans Hænder og Ansigt vare
 solbrændte, og hærdede af Kulde og Hede; han
 besad den Skønhed, som Nordens Piger da yndede.

de. Hans ravnsorte Haar flagrede paa hans føre og brede Skuldre; hans blotte Bryst var haarevoxt, og hvert Træk viste den stolte Krieger.

Kngtet udsprede imidlertid Sigurds Ankomst og Erinde; men alle beløe det, og ingen frygtede ham, thi Stedets Hellighed sikrede dem.

Dagen efter det, som var skeet med Harald, gik Alfvol til Templet, for at adspørge Draklet, thi den bestemte Dag var kommen. Omringet af mangfoldige Meer, den ene skønnere end den anden, vare dog alles Dine heftede paa hende. Mild Alvorlighed herskede i hendes Ansigt, tiligemed en frygtfuld Ynde. I lange Lokker fulde hendes afkegnaae Haar paa hendes hvide Skuldre; hendes Linding var beprydet med Egeløv, og i hendes højre Haand bar hun en Venvedgren. Mange Piger strævede Granebær for hende, og sunge: „Medens Freja kommer, hopper I Bjerge, „springer I Skove, smelter I Hjertes, medens „Freja kommer!“ Dette havde Templets Overster foranstaltet, hende uafvidende, ligesom og,

at

at en udvalgt Skare af ungt Mandskab gik efter, slagende med deres Sværde paa deres Skjolde, og siungende: „ Lyksalige Edele, som skue denne „ Skønne! tre Gange lyksalig, hvo hende besid- „ der! Odin ønsker sig ung, og hende Frigga.“ Langsom gik Toget, thi Trængselen var stor paa alle Sider, Bergenes Toppe vrimlede af Folk, Træerne segnede under Folkebyrden, alle vilde see, længe see, denne Nordens Sol.

Ret som en Mø langsom nærmer sig Alteret, for at knytte det længe ønskede Baand: Glæde, Frygt og Undseelse herske vexelviis hos hende; saa nærmede ogsaa Alfsol sig Templet, Alteret, Gudindernes Billeder. Med anstændig Tillid knælede hun for det mellemste. Præstinden paa venstre Haand smilede mildt til hende, og rakde hende Haand: „ Datter, vær trostig!“ sagde hun. Den paa højre saae medlidende: „ Din „ Skebne vorde din Dyd lig!“ var hendes Tale, og bøjede sig for over til hende. Den mellemste sad ubevægelig: „ Kongedatter,“ sagde hun, „ sat „ den skræksomme Ring, og svær den hellige Eed!“

Nu

Nu bævede Alffol, tog Ringen, og svor: „ Saa
 „ sandt hielpe mig den mægtige As, Thor, Frejr,
 „ Njord, Freja, alle Wesar og Ashniar, Landets
 „ Guder, alle Bjergboer og Landvættir, ingen
 „ undtagen, som jeg i fast Tillid med et ubesmit-
 „ tet Hjerter fremstiller mig her, for at udforske
 „ min Skebne af Gudinderne!“ Nu raabde de
 Tilstedeværende: „ Eden er hellig, Alffol er reen,
 „ aldrig svor nogen mere ubesmittet!“ Hendes
 Bredre knælede nu ogsaa, hver for een af de an-
 dre Gudinder, svore, og spurgde om deres Sø-
 sters Skebne. Stærkt svøbde nu den mellemste
 Præstinde Kjortelen om sit Hoved, stærkt bevæ-
 gede hun sig, ret som hun skulde falde af Stolen;
 en tyk Damp bredte sig ud over Templet; den
 Modigstes Hjerter skaly nu; hellig Redsel betog
 dem alle; den uskyldige Alffol bævede og troede.
 En hul Stemme hørdes: „ Gudinde, Dødelige,
 „ Lykkelige, Baandefulde, fra Oster, den Kefke,
 „ den Gamle, Baal og Brand, reen Himmel,
 „ Spaadommen forvildes“ — Og nu faldt
 Præstinden af Stolen, og Kjortelen af hendes
 Hoved; dødelig Blegghed var tegnet i hendes An-
 sigt,

sigt, Skum stod for Munden, og Brystet gik op og ned. Man bar hende bort.

Angestfulde rejste sig de Indske Konger, de lettede deres halvdede Søster op; med matte og vaklende Trin gik hun tilbage, Skaren fulgte tavs efter; jo mindre de alle forstode Draklet, jo mere beundrede de det, for des helligere ansaae de det. Dog vare de alle enige deri, at ved den Gudinde og Dødelige forstodes Alfisol, Gudinde ved Skabning, dødelig ved Fødsel. Den Baandefulde vilde de ej gerne tillægge hende, men en øm Frygt betog dog deres Hjerte. Alfisol selv, efterat hun var kommen ganske til sig selv, sagde til sine Brødre: „ Havde Bolvise ej „ Ket? Mon jeg nu er lykkelig? Forstaae vi „ Draklet? Det bliver best, nu strax at vende „ hjem. “ — „ Draklet opklarer sig nok med Ti- „ den, “ svarede Juge; „ min Arm, din Dyd, „ gjøre dig sikker. “ — „ Ja, hun bliver altid „ lykkelig ved sin Dyd, “ sagde Alf. — „ Hvad „ mon Øster betyder? “ spurgde Alfisol, thi hun havde hørt om Sigurds Komme, og nu drog hun

et dybt Suk. — „I Øster staaer Solen op,“
brød Inge ind, „det betyder Lykke, thi den
„Kette følger strax paa.“ — Med opklaret
Ansigt saae Alf sol stivt paa ham: „Ja, hvo
„mon den Kette er?“ spurgde hun, og hendes
Hjerte slog. — „Det veed jeg ikke,“ svarede
Inge, „med mindre det er mig, jeg som skal
„forsvare dig.“ — Alf sol tav, og hendes Haab
svandt. — „Men end den Gamle?“ faldt
Alf ind, „det skulde vel ikke være Sigurd?“ —
Alf sol blegnede. — „Den gamle Gubbe har
„Tids nok,“ svarede Inge. — „Baal og
„Brand, reen Himmel, betyde uden Tvivl,“
blev han ved, „Ufoerling af Glæde og Sorg.
„Men det værste er, at Spaadommen forvil:
„dedes, og at vor Søsters Skebne er uafgiort.
„Dog, den er ikke uafgiort, saa længe jeg lever;
„i Morgen spænde vi Sejl ud, og lade staae ad
„Jylland til.“ Men Vindene vilde ej blive gun:
stige, de blæste imod i samfælde fjorten Dage.

Alf sol's Tungfindighed tog nu daglig til; før
var hun nogenlunde ubekymret om sin Skebne;

men nu var hun mere uvis end forhen; før var hun ligegyldig imod alle Mandfolk, men nu havde Harald listet sig ind i hendes Hjerte, og nu frygtede hun Sigurd. Hun holdt sig derfor jevnlig inde i Teltet, og den muntre Glæde svandt uden for; Armene bleve matte, Fødderne langsomme til at røre sig, Kræfterne forginge.

Selv Harald blev mat. Nu kunde han ikke længer modstaae den Længsel, at see sin Alfssol. Han sendte derfor sin fortroligste Ven Oluf til hendes Brødre, og lod spørge, om han maatte komme; han havde noget vigtigt for sig og dem at tale. Han fik gunstigst Svar. Han kom. Alfssol var tilstede. „Kongesønner, selv Konger,“ sagde han, „Joternes Ære og Forsvarere! mit „Ærinde er vigtigt, Alfssol er mit Djemed, hendes „de bejler jeg til, reen Attraa til hende boer i „dette Bryst; jeg føler mig hende ej ganske uwærdig, thi den ganske Værdige skal først sedes; „er hun mig ikke imod, saa tilbeder jeg mig eders „Minde; min Længsel er stor, afgjører nu Sagen; min Alfssol tier, bestem min Skebne.“

Alfssol

Alffsol tav, holdt Haanden for Dinene, og
 tvang sine Laarer. Inge rejste sig, lagde Har-
 ralds Haand i sin: „ Jeg tilsværger dig Broder-
 „ skab,“ sagde han med høj Røst, „ ingen vil
 „ jeg heller have til Broder end dig; men Alffsol
 „ raader for sig selv.“ — „ Jeg er af samme
 „ Tanker,“ sagde Alf. End tav Alffsol. —
 „ Tal, min Glæde, min Alffsol, min Freja! min
 „ Skæbne hænger af dine Læber.“

Ret som Maanen frembræder blant de kul-
 sorte Skyer, giver et lifligt, hvorvel svagt Skin
 fra sig, saa var Alffsols Ansigt, nu hun viste sig.
 „ Helt, Konge!“ sagde hun, med en fast Stem-
 me, som hun paatvang sig, „ Drafflet er mærkt,
 „ tvivlsomt, ubestemt; min Skæbne synes at kun-
 „ ne blive ond, jeg vil ugerne binde din blide
 „ Skæbne til min ublide.“ — Inge saa skalk-
 agtig paa hende: „ Alffsol elsker, det mærker jeg
 „ første Gang.“ — Hun rødmede. — „ Ej el-
 „ sker hun en Uværdig,“ sagde Alf. — „ Hvils-
 „ ken Glæde!“ raabde Harald, og hans Kne
 stødte sammen, „ Nordens Alffsol elsker mig!

„Men, Deiligste! forhal nu ej min Lykke, gjør
 „den snart saa fuldkommen, som den kan blive.“
 — „Konge, jeg elsker,“ svarede hun, „men
 „ikke vil jeg gjøre dig uhykkelig ved min Elskov;
 „lad nogen Tid hengaae, at Draklets mørke Tale
 „kan bedre udvikle sig; bliver jeg da ikke uhel-
 „dig, bliver jeg rolig, saa skal du og blive lyk-
 „kelig, og lad vor Forbindelse da skee i mit Føde-
 „land, lad den skee ved min Faders og Moders
 „Høje.“ — „Edele Alfssol,“ brød Harald ind,
 „din Billie er min Lov, den er billig; hvor kan
 „jeg være fornøjet, naar du ej er det?“ Han
 sank ned for hendes Fødder, hun satte sig ufri-
 villig, og lagde sine Hænder om hans Hals. De
 tave, de fælde, de fælde alt, hvad dydig Elskov
 kan føle, det som ingen Pen formaaer at asmale,
 det som ingen formaaer at gjøre sig selv Rede for.
 Alf saae med Henrykkelse paa dem, og Inge med
 Forundring; thi han forestillede sig ikke, at noget
 saadant kunde have været til.

Ej længe efter gav Simblers, Gigers og
 Trompeters Lyd tilkende, at den store Konge,

at

at Sigurd nærmede sig. Alle ginge ham med
 Ærbødighed imøde, Alfssols Brødre ogsaa; men
 hun blev i sit Telt, og foregav, at hun var syg.

Den graahærdede Kriger sad krumbøjet til
 Hest, bøjet under Vægten af sine Ar, og af sine
 Bedrifter. En utallig Hær af Svenske, Gothe, og
 Garderiker fulgde ham, trodsig og modig fulgde
 de, Verden ansaae de for deres Bytte, og be-
 klagede kun, at den var ikke stor nok. Unge
 Piger ginge for ham, og strøede hans Vej med
 Blomster.

Med Møje oplestede han sit stolte Hoved, og
 saa skarpt og sviot rundt om sig, men udmærkede
 ingen Skønhed, som svarede til Alfssols Røgte.
 „Alfssol er her nok ikke,“ sagde han. — „Nej,
 „hun ligger syg i sit Telt,“ svarede Inge. Nor-
 dens Mær skiftede Farve, og første Gang stak
 det i deres Hierte; men hade kunde de dog ikke
 den Dejlige, siden det var Alfssol, den beskædne
 Alfssol.

Da Ankomsten skede silde om Aftenen, saa begav Sigurd sig til Hvile; men om Morgen sendte han Bud til Alfisol, og lod sig melde. Hun vilde ej have taget imod ham, men undskyldt sig med sin Svaghed. Dog, hendes Brødre forestillede hende, at de ej kunde afflaae deres Overherre denne Begæring. Han kom derfor, han saae, og han elskede. Hans ganske Blod kogde, ret som da han første Gang friede. Alt Blodet sked ham op i Ansigtet, og gav ham et nogenlunde liveligt Anseende. „Alfisol, du er „skønnere end Rytet berettede,“ sagde han, „du er syg, og endda skøn; hvor skøn maa du „have været, da du gik til Templet. Jeg er „uden Dronning; og havde jeg en, ja mange, „jeg forlod dem alle for din Skyld; jeg tilbyder „dig Nordens Rige, Frugten af alle mine Sejer, „vindinger; bestig Tronen med mig, besid den „og mit Hjerte.“ — Den milde Alfisol svarede: „Herre, den Ære er for stor, jeg befinder mig „dertil uærdig, lad en anden nyde den.“ — „Hvad? forsmaaer Alfisol min Godhed? Er jeg „hende ikke god nok?“ — „Alt for god; endnu „har

„ har jeg ikke bestemt mig; jeg er ung, Draklet
 „ er mørkt, — maaskee aldrig giftes.“ — „ Ja,
 „ Alf sol elsker Harald; den unge Pige vil heller
 „ have den unge Mand end den gamle; ej sandt?
 „ den unge heller,“ sagde han med en bitter falsk
 Mine. — Her brast Alf sol i Graad. — „ Vor
 „ Søster forhaanes saaledes!“ brød Inge ind,
 „ den Uskyldige forekastes Bellyst! Jeg sværger
 „ ved Odin, at aldrig skal hun ægte denne gamle
 „ rynkede Gubbe, aldrig skal hendes Uskyldighed
 „ spildes saa ilde i kraftløse Arme.“ — „ Ei,
 „ Broder,“ brød Alf ind, „ tal ej saa til din
 „ Konge, din Overherre.“ — Nu rejste Sigurd
 sig, Brede gnistrede af hans Dine: „ Der er dog
 „ noget godt,“ sagde han, „ ved denne Broders;
 „ den anden elsker Bellyst, ligesom Søsteren.“
 Og herved saae han forhaanende paa hende, men
 blev strax slagen af hendes Dines Mildhed. „ Til-
 „ giv, Skønne,“ blev han derfor ved, „ af For-
 „ bittrelse veed jeg ikke, hvad jeg siger; du er
 „ uskyldig, men vid, Inge, at jeg vil besidde
 „ din Søster, eller og du skal lade Liv og Rige.
 „ Stedets Hellighed forbyder mig at stride her,

„men . . .“ — og hermed kastede han sin Handske, og gik ud — „med mig med din Hær ved
„Sarpen, om du tør.“

Forbavsede saae nu Brødrene paa hinanden; en dyb Tavshed herskede længe, som Alf endelig
gen brød, sigende: „Nu kom den Gamle fra
„Øster, Sigurd var det, Drafllet sigtede til.“ —
„Ja, ham var det,“ raabde Alf sol med en Taare-
flod; „dog, jeg skælver ikke for mig, men for eder,
„mine kære Brødre, skælver jeg.“ — „Og for
„Harald,“ sagde Inge smilende. — „Ja, for
„ham med,“ svarede hun, „det skammer jeg mig
„ikke ved at tilstaae; mit eget Liv frygter jeg ikke
„for; bedre at døe, end at leve ulyksalig, med
„Sigurd ulyksalig.“ — „Ja, siden du saae Ha-
„rald,“ faldt Inge ind. — „Endog ulyksalig,“
faldt hun hastig ind, „om end Harald ikke havde
„været. Nordens Trone blender mig ikke; forhadet
„Ægteskab vejer meer end Nordens Trone.“

Nu traadde den tro Harald ind. „Hvad
„hører jeg?“ sagde han med skælvende Stemme,
„min

„ min Alf sol vil ægte Sigurd? ” — „ Hvo siger
 „ det? ” brød hun ind. — „ Snær, ” blev Gen-
 svaret. — „ Snær? den Forræder! derfor vilde
 „ han saa gerne til Skirissal, for at sælge mig, sin
 „ Konges Datter, sine Konger, sit Fædreneland,
 „ for Guld, for det foragtelige Guld. Alf! at vi
 „ aldrig havde adspurgt Draklet, det forfængelige
 „ Drakel! Sigurd havde da aldrig seet mig! ” —
 „ Klager nytte nu ikke, ” sagde Alf, „ her vil
 „ Daad til; uforsagt maae vi gaae Faren imøde,
 „ enten vinde eller døe. ” — „ Enten vinde eller
 „ døe, ” raabde de alle. — „ Der har du min
 „ Haand, Inge, ” blev Alf ved, „ enten sejre
 „ med dig, eller døe, det skal, det bør jeg. ” —
 „ Enten sejre med dig, eller døe, ” igentog Harald:
 „ Mine Folk, mit Liv, mit Blod, staae til din,
 „ til Alf sols Tjeneste. Gid jeg maatte vende, ”
 sagde Harald heftig, „ Spysodden i Sigurds
 „ Hjerte, eller og døe, førend du, Valkyrie, skal
 „ de blive hans. ” — „ Nej, Harald, kære Ha-
 „ rald, aldrig hans, kun din, din eller ingens;
 „ uden dig er Livet bittert, du er alt; vid, at
 „ den Dag, du falder, skal jeg møde dig i Frejas

„ Volig; der er ingen Sigurd; Omhed, Tro-
 „ fasthed, Favnetag, evig Samling er der. —
 „ Jeg see den Forhadte? blive hans Deel? Nej,
 „ kun din Deel!“ — Hun omfavnede ham, han
 hende, tæt, som naar Humlen slynger sig op om
 Stokken. — Men Harald sled sig løs, og skreg:
 „ Du dœe? for min Skyld dœe? jeg din Mor-
 „ der? du spotte Nordens Trone for min Skyld?
 „ Gid jeg kunde give dig den! Uskyldige, omme
 „ Bryst! lønnes Trofasthed saaledes? Død den
 „ Trofastes Belønning? Mit Blod er ej nok for
 „ dig; sejre eller dœe.“ — Saaledes foer han
 længe fort, indtil han endeligen maatte sætte
 sig ned. Alf sol stillede sig for ham, græd og fav-
 nede ham: „ Vort Liv kan de tage, men ej vor
 „ Kærlighed, den følger os gennem Døden, Freja
 „ rækker os Egtekransen, den visner aldrig.
 „ Sød er det at dœe for dig, Harald, Død er
 „ Belønning, naar jeg nyder dig.“ — „ Ja,
 „ Død er Belønning,“ raabde han, „ Død er og
 „ vis. Hvor skulde vi sejre med faa Folk imod
 „ hans utallige Skarer? Vi gaae til den visse
 „ Død, men og til den visse Belønning.“ —
 „ Bist

„ Vist vil det blive svært at vinde, “ sagde Alf
 standhaftigen; „ dog have saa men lette Folk ofte
 „ overvundet de flere, og overalt saa lønner Odin;
 „ Sejer eller Valhalla viser sig for mig, Valhalla
 „ best, om ej Alf sol var, thi frydet har jeg mig
 „ til den Dag, da jeg skulde lægge den kære
 „ Haand i den værdige Mands Haand. Men,
 „ Søster — tungt er det for mig at spørge, da
 „ dit Liv er mig kærere end mit eget — hvorledes
 „ vil du vel vandre Vejen til Frejas Bolig, da
 „ din spæde Haand er uvant at behandle det hvasse
 „ Jern? “ — „ Lægedom kender jeg, “ svarede
 hun, „ ingen Urts Kraft er mig ukendt, Liv
 „ og Død er nedlagt i dem, saa Dieblikke skulde
 „ affkæde Livets Traad. “ — „ Elskelige, “ faldt
 Alf ind, „ den Konst, hvorved du i din Faders
 „ Gaard har glædet saa mange, skal da blive dig
 „ til Skade? “ — „ Mig til Gavn, “ svarede
 hun freidig; „ den Konst skenker mig Harald
 „ evig, jager Sigurd evig fra mit Ansigt. “ —
 „ Ja, det gjør den, “ sagde Inge, „ Tyranner
 „ komme ej i de Frommes Bolig. “ — „ Men, “
 brød Harald ind, „ hvad, om jeg taledes med
 „ Si

„ Sigurd? Maaskee jeg kunde bøje hans haarde
 „ Sind.“ — „ Bøj det, om muligt,“ raabde
 Alffol, „ men jeg skælver.“ — „ Ja, Tyranner
 „ ere ubøjelige,“ sagde Inge.

Harald fløj nu til Sigurds Telt; det brusede i hans Sjel, som naar Nordenvinden oprører det stolte Nordhav; Belgerne bryde paa Hornelens Klippe, de skumme, de høve sig, de true med at opsluge; men fast staaer Klippen; saa blev og Harald fast i sin Beslutning.

Bed Teltets Indgang mødte han Snær. —
 „ Er du her? Hvad gjør du her? Er Kongen
 „ i Teltet?“ — „ Jo han er; jeg taler til Alffols Veste.“ — „ Hvordan? du?“ — „ Alffols Vests Dejlighed, Vnde, maler jeg for Kongen, den Glæde at dele Tronen med hende.“ — Harald trak halv sit Sverd: „ Uværdige, din Lykke, at dette er Skirissal!“ — Snær skreg; thi den Gerrige er gerne forsagt i Fare. Kongen kom til: „ Hvad? Bold i mit Telt? du forglemmer dig, Harald.“ — „ Nej gjør jeg ikke,
 „ Herre;

„ Herre; denne Nedde kan ej see det blanke Sverd.
 „ Men Tiden spildes paa saadan Nidding: jeg
 „ er kommen, for at tale om Alfssol.“ — „ Hun
 „ er min.“ — „ Ja, Herre, hun er din som
 „ Undersaat, men hun har lovet mig Trofskab;
 „ hun var min, førend du saae hende.“ —
 „ Bør ej alting falde mig tilfode, alting adlyde
 „ mig? Jeg hersker over Upsala Øde, hele Nor-
 „ den adlyder mig, og du?“ — — „ Ja jeg,
 „ Herre; min Magt er ringe mod din, men mit
 „ Mod er stort.“ — „ Du trodser, Bestfolds
 „ Ufling? Og Hildetan faldt for mig.“ — „ I
 „ Magt vige vi dig, men Lovene ere paa vor Si-
 „ de.“ — „ Lovene! dem skaber jeg; hvo tør
 „ sætte Lov for mig?“ — „ Menneskets eenstem-
 „ mige Tanke, dit eget Hjerte“ — „ Det trodser
 „ Lovene“ — „ Og Skebnen, og Guderne“ —
 „ Guderne ere døde; Ragnarockr brænder dem;
 „ hvo tør sige mig imod? Enten jeg Alfssol, eller
 „ du døe.“ — „ Ikke det første, men vel det sidste;
 „ eengang skal jeg døe; seent eller tilig, ligeme-
 „ get; men Alfssol faaer du ikke; hvor vi komme,
 „ kan du ej komme.“ — „ Stolte, ubøjelige
 „ Nord-

„Nordmand! jeg kender dig igen, du kan døe,
 „men ej skrækkes; hvor vil du vel gaae hen, hvor
 „min Arm ej kan naae?“ — „Til Valhalla,
 „der komme ej Tyranner.“ — Og nu gik Ha-
 rald vred bort, og kastede truende og forhaanende
 Øjne til Sigurd, som Odin paa den Hær,
 der styer.

Sigurd kaldte Snær til sig: „Mærkede du
 „vel, at den lille Nordmand var vred? Dog,
 „jeg sverger ved Upsala Spir, at det skal komme
 „ham dyrt at staae. Imidlertid, da Nordman-
 „den er kæl, og raser i sin fnyssende Brede som
 „Bjørnen, saa gjør et Forsøg, gaae til Alfsl,
 „lof, tru, overtal, Kønnen er blødt, forsikre
 „hendes Brødre min Naade, saafremt de ej stive
 „deres Søster.“ — „Kongen leve evindeligt!“
 svarede Hylkeren, „hans Ansigt er som Solens
 „Glans; det uddeler Glæde og Torden. Na-
 „sende maage de smaae jydskke, norskke Konger væ-
 „re, som tør sætte sig imod din Bælde. Din
 „Tjener adlyder gerne den Goddædige, som ud-
 „deler Armringe og Smykker, forgyldte Skjolde
 „ og

„og velske Sverde.“ — Og nu gif han bort. —
 Kongen saae forhaanende efter ham, og sagde;
 „Han er mig nyttig, den Nedrige; for det røde
 „Guld kunde han selge sin egen Datter.“

Snær kom nu til de jydskke Kongers Telt.
 Neppe var han kommen ind, om ej Alf havde
 villet. Førend han gif ind, spurgde han, om
 Harald var der, og da han hørde, han ikke var,
 sneg han sig glædelig ind. Længe og konstigen
 taledede han, tilbød Kongerne megen Rigdom, fore-
 stillede Alf sol Sigurds Magt, Rigdom og Alder;
 at hun derfor endda kunde engang saae Harald.
 Hvortil hun svarede: „Ubesmittet og kyss vil jeg
 „lægges ved hans Side; mit Løste er helligt,
 „mit Navn er mig kærere end mit Liv; en Enke,
 „Sigurds Enke, var ej Harald værdig. Langt
 „fra mig være den nedrige, den lumskke Hand-
 „ling, at bindes til en Mand, og have en an-
 „den i Hjertet. Nej, mit Hjerte ligger paa min
 „Tunge; kan jeg ikke leve ædel og fri, saa kan
 „jeg døe ædel og fri.“ — Da intet vilde hjel-
 pe, truede Snær med Sigurds Bælde, afmalede
 Mord,

Mord, Brand, Død, Nederlag: „ Du vil myrde
 „ de dine Brødre, Alfssol,“ sagde han, „ du vil
 „ spinde Eglagenet til din Harald; og Slutnin-
 „ gen bliver dog denne, at du falder i Sigurds
 „ Arme.“ — „ Nej, aldrig,“ raabde hun,
 „ saa længe jeg kan døe!“ — „ Døe da!“
 svarede han, og gik fortvivlet bort; thi de gyldne
 Skjolde, de prydede Sverde, de glinsende Ringe,
 de glimrende Armbaand, de forlorne Skjolde,
 Sverde, Ringe, svevede for hans Øjne. „ Gak,
 „ Guldets Trel,“ raabde de efter ham, „ uvær-
 „ dig at være Tyde og Dansk, værre end Sigurd,
 „ thi han tragter efter Dejlighed, og du efter Guld.“
 Alfssol alene tav; thi store Tanker velte sig om
 i hendes Sjel, og hun saae Døden nærme sig, og
 ønskede sig den.

Endeligen traadde Harald ind, og med ham
 Livet: „ Mine Øjnes Glæde,“ sagde hun, „ hvi
 „ saa længe fra din Alfssol, helst nu?“ — „ Jeg
 „ har arbejdet for Alfssol, rettere for mig,“ svarede
 Harald; „ jeg har talet med den Stolte; han
 „ er sig selv lig, intet Haab er tilbage, uden i
 „ vort

„vort Bryst.“ — „I Valhalla,“ sagde Brødrene. — „I Freja,“ sagde Alffol. — „Jeg har talet med mine Folk, bestilt alting rede til i Morgen, for, om Børen blæser blid, da at skue Sarpens Bredde.“

Derefter overlagde de længe deres Tilstand med hinanden, sammenregnede deres Folk, havde lidet Haab til dem, da de vare faa, og Guderne, som de sagde, gerne stode de talrige Skarer bi, men des større Haab til deres faste Beslutning, og til den Glæde, de ventede efter Døden.

Langt ud paa Natten begav Harald sig bort, og lod sig sætte over Fjorden til sin Faders Høj, hvor han ventede sikre Indskyddelser, og haabede, at hans Faders Aand skulde aabenbare sig for ham. Da han nu befandt sig paa den, var alting stille, Maanen skinnede i Havet, Stjernerne blinkede i det, paa dets jevne Glatte kunde man see alt hvad som skede paa Himmelen. En sagte Rusen, der neppe hørdes, viftede Granens Toppe, den stille farende Vind mægtede ej engang at høve Haralds

frihængende Lokker, hele Naturen tilhøvskede en stille Tungfindighed. Men var det stille rundt om, saa raste Storm derimod i Haralds Bryst; hans Tanker vare vilde, og de stege i Bildskab. Lavs, henrykt, ufølsom, nedsjunken i Tanker, sad han længe, opløstede endeligen sit sorgsvangre Hoved, og syntes da at see sin Faders Skygge.

„Verværdige Skygge, du Halsdan Hvidbens
 „Skygge,“ sagde han med hul Stemme og afbrudte Sukke, „bebuder du Fred? — Uffsol
 „min? — Du tier — alting tier — hvi fort-
 „nes Maanen? — Stjerner nedfalde — Himmel
 „i Hav. — Uffsol min? — du viger? — Ere
 „Skygger ubarmhertige? — I Livet venlig, nu
 „fiendst — Kom mig ikke for nær, du tynger
 „paa mig. — Mit Hjerter brister — Seer du
 „Uffsol? — hun er i Maanen — blidt skuer hun
 „ned — nu fortner det igen — Græder, Di-
 „ne! I kan ikke græde — Min Fader, tal! —
 „Bliver Uffsol ej min, saa vende dine Been sig
 „i Graven!“ — Og Benene vendte sig, og
 Højen rystede, Røg, Damp og Lue slog op, saa syntes Harald. Usmægtig segnede han, uden

Sans og Mæle, og vaagnede ej før i sin Seng, didhen hans Folk havde bragt ham.

Rornernes fornemste Præstinde, vunden af Sigurd, som hun og forhen havde været, da hun udgav Draklet, forsejede sig til Alfssol, forsikrede hende, at nu forstod hun først selv Draklet, siden Sigurds Komme, thi de siste Ord af Draklet: reen Himmel, forkyndte tydeligen, at hun skulde blive Sigurds Brud; „thi, hvad renere Himmel, hvad renere Glæde, min Datter, end at sidde paa Gudernes Stol i Upsal? at eje den mægtigste Konges Hjerte?“ — „Den mægtigste Konges Hjerte,“ svarede Alfssol, „er ingen Lykke for mig; Haralds Hjerte er alt det, jeg attraaer. Mit Hjerte forklarer bedre Draklet, end du; jeg er mig selv Drakel; ved at følge Oprigtighed, Tro og Love, kan man aldrig forsejle Draklets Mening eller Gudernes Billie.“ — „Halstarrige Pige,“ brød Præstinden ind, „du løber til din egen Ulykke, du volder Alfs, Inges, Haralds Død, til ingen Nytte; endda vil du blive Sigurds Brud,

„nødtvungne Brud, som Freja selv frivillig vil-
 „de ansee for Enkke.“ — „Freja tænker ikke saa
 „flet,“ gav Alf sol til Svar. „Overalt retter jeg
 „mine Tanker ind efter mit eget Hjerter, og Løfte
 „er min Regel.“

Endelig blæste Vestenvinden, de Norske,
 de Danske ginge ombord, ved Sarpens Bredde
 steg de ud, og kort efter udbredte Sigurd der sin
 utallige Hær, og havde i det mindste tyve Mand
 imod een. De forbundne Kongers Folk forestil-
 lede sig ej andet end den visse Død, og dog fryg-
 tede ingen af dem, ingen gjorde Forslag om For-
 lig, de vilde døe for og med deres Konger, med
 Alf sol, og for deres Land. Ingen vilde over-
 leve sin Ære og Landets Ødelæggelse. Harald
 og de Norske stode i den mellemste Trop, Inge
 anførte højre Fløj, og Alf den venstre. Alf sol
 blev i et Telt midt i Hæren. Hende omringede
 de, for hende gjorde de Skjoldborg paa alle Si-
 der, for hende stridde de, at hun ej skulde falde
 i Ulovens Hænder, som de sagde.

Med langsomme Skridt og i Stilhed droge de Danske og Norske frem. Med en Fart derimod fremrusede Sigurds Hær, stolende paa sin Mængde. Et grueligt og adskilligt Skrig hvinede den op i Skjerne; Svensk, Gothisk, Wendisk, Garderikisk, var blandet sammen; ret ligesom Maagerne, naar de skrigende flyve ved den vilde Strandbred. Fuglene fulde forskrækkede ned fra Himmelen, og Klipperne gavede Genlyd, den rullede langs Siderne af dem, ligesom Tordenen, naar den brøler i Skjerne. Men ej slog Hjertet hos nogen Dansk, hos nogen Norsk; de tænkte kun paa Sejer, paa Odin og paa Valhalla, og talte ej Fienden. Saaledes handle stedse disse ædle Folk, saa vil Danner-Tronen staae evig urokket!

I Teltet væbnede Alffol selv sin Harald. Hun kyskede Brynien og ham, Hjelman og ham, Sverdet og ham; hun lystede Held og Lykke over det altsammen: „Fegt tapper! fegt mandig!“ vare hendes Ord; „højt elsker jeg dig, men hellere vil jeg see dig død end beskæmmet, hellere

„ gennemboret end flygtig; din Alffol døde da vel
 „ ogsaa, men alene for ej at være Sigurds Brud;
 „ ej samlede vi da hos Freja — uundstaaelige Tan-
 „ ke! imod dig er Døden en Dans.“ — „ Ei,
 „ kære Alffol, ti,“ saa faldt Haralds Ord, „ Fjend
 „ er det at skue dig, at leve for dig; hvo ej tapper,
 „ naar du er Belønning? hvo ej gerne døde, naar
 „ du dør?“ — De toge Afsked, som for sidste
 Gang; de gave hinanden Afskedskys; de havde
 Ret, thi Sigurds Magt var stor. Min Pen-
 kan ej male deres Afsked, thi Tanken taber sig
 endog i den.

Alf og Inge komme til, iførte konstige og
 stærke Baaben, gjorde med fløgtig, med Volun-
 dar-Haand. De kyskede Alffol, en Laare randt
 og vædede hendes Kinder; strax bruste hendes
 Øjne i Graad, og beduggede deres Kinder.
 „ Odin staae dig bi!“ sagde hun til Alf, og af-
 tørrede sin Graad; „ Thor beskerme dig!“ sagde
 hun til Inge. „ Freja gjøre dig lykkelig!“ var
 begges Gensvar.

Til Harald sagde hun nu intet, han intet til hende; de formaagede ej at græde; forenede ginge de ud af Teltet, med Dine hestede paa hinanden; han sled sig ud af hendes Arme, skyndte sig, seende sig stedse tilbage. Hun udstrakke sine Arme, hendes Dine stode ej Tanken bi, og hendes Sjel fløj efter ham.

Seguende bragde hendes Terner hende ind i Teltet, og satte hende ned. Dine vendte hun stedse til Udgangen, og, fuld af sine Tanker, hørde hun intet til det Vaabengny og Bragen, som fyldte Lusten.

Endeligen fik hun Øje paa Giftbegeret, som hun selv havde tillavet. Med en Fart foer hun did, tog det i Haanden, og sagde: „Bestier,
 „ du min sidste Tilflugt, dig favner jeg, du fører
 „ Livet i dig, ved dig skal jeg evig forenes med
 „ Harald, om han falder, evig undgaae Sigurd,
 „ om han flyer; dog, Harald flyer ej; han el-
 „ sker, han svor det; kan Elskeren flye? Søde
 „ Beger, sødere end Mød, du skenker mig Harald.

„ Freja,

„ Freja, vær gunstig, giv mig Harald enten her
 „ eller hiffet! Søde Beger, min fri Sjel red-
 „ des ej for dig, ved dig undgaaer jeg Tyrans-
 „ nens Afsyn, den forhadte Tyrans. — Dog,
 „ Haralds Arm er stærk, han er modig, hans
 „ Manddom skal vel sejre“ —

Nu blev Alf, dødeligen saaret, bragt ind
 i Teltet af sine Mænd: „ Alting er forloret,
 „ Alf sol min kære, undtagen Uren,“ stønnede
 han med svag, afbrudt og døende Stemme,
 „ jeg saae Inge falde for Regnars Haand, selv
 „ skiftede jeg Hug med Sigurd, dødeligen saa-
 „ ret af ham, hvorvel jeg og paasorde ham store
 „ Saar.“ — „ End Harald?“ faldt hun hef-
 tig og frygtsom ind. — „ Alting vigede for
 „ ham, en Hær af Døde laae om ham, og han
 „ faldt, bestænket med Fienders Blod, døende
 „ paa dem, og udgav sin Aand; selv saae jeg
 „ det. Alting er forloret.“ — „ Inter er for-
 „ loret,“ skreg hun, og tumlede om af en vild
 Glæde: „ Harald er min! han er mig værdig;
 „ jeg seer Freja's Sal aaben, mildt vinker hun
 „ ad

„ad mig, de Trofastes Belønning; mine Dine
 „skulle ej skue Tyrannen. — Hil være dig, Freja!
 „hil være dig, Harald!“ — og uforsagt, og
 modig, drak hun Begeret ud, ligesom den unge
 Kriger uddrikker paa Hædersdagen sit Bryllups-
 Beger. Alf saae det, smilede, vendte Ansigtet
 bort, og døde.

Giften var stærk, dens Virkning var snar:
 Alf sol trak sin Kjortel over sit blotte Bryst, sag-
 de med kelen Stemme: „Jeg savner dig, Ha-
 „rald!“ og døde.

Kort efter kom Sigurds Sendebud, og
 spurgde efter Alf sol. „Der ligger hun,“ soa-
 rede hendes Terner, „ret ligesom I have villet
 „have hende. Siger Eders Tyran, Alf sol er
 „fri, hende kan han ej nyde, hendes Skikkelse
 „er i hans Magt.“ Bønder vare de Barba-
 rer, som kom ind, og dog grædte de. Græ-
 dende bare de hendes Lig for Sigurds Føds-
 der. Rngtet havde allerede berettet ham
 denne Tildragelse; hver Mands Taarer be-

vidnede den ; thi den Grummeste røres ved
Dejlighed.

Da han nu mærkede , at han ej længer
kunde leve , og ønskede at gjøre Opfigt i De-
den , ligesom han havde gjort i Livet , saa be-
sluttede han at ende sine Dage paa en mærkelig
Maade. Ved Sarpen lod han sig til Minde
opkaste en stor Høj , og kalde efter sig KINGS-
Høj. Dernæst lod han tilberede et Skib med
Svoovel , Beg og Gummi , lod det med Østen-
vind drive fra Landet , efterat Ild var først sat
paa det , og han selv havde bestegget det og sat
sig i Bagstavnen , med Alffols døde Legeme for
sig , og Skibet for Rosten var fyldt med de
Thjellslagnes Kroppe , saa vel af hans egne som
Fiendens Mænd. Da Skibet drev fra Land ,
rejste han sig , og stak sig igennem med sit
Sverd , i Paashn af hans Søn Regnar og
hans fornemste Mænd , som stode ved Strand-
bredden. Han sagde da : „ Saaledes sømmer
„ det sig den Konge at døe , som i Live ha-
„ ver været mægtig og berømmelig ; i saa-
„ dant

„dant Selskab semmer det ham at ride til
„Walhalla.“

Haralds Legeme fandtes ikke, da nogle af hans Broders Mænd havde taget det bort om Natten, for at jorde det; thi Broderen var just i det samme kommen hjem; men da de funde noget Liv endda i ham, saa bragde de ham efterhaanden tilrette. Vel søgde hans fornemste Mænd, og især hans Broder, at overtale ham til at leve, ved at forestille ham, at Riget vilde blive et Kov for den mægtige Regnar, om han faldt fra, og at han var sit Rige og sit Folk alting skyldig. Men han svarede: „Jeg overlader Rige og Hevn til dig, Broder; men „Alffol vil jeg følge.“ Og nu rev han rasende Saarene op, Blodet forløb ham, og han døde.

Imellem Eisten og Regnar var siden bestandig Krig; og Eisten blev Stammefader for de Norske Konger.

Snær bevagedes noget, da han saae de mange Døde. Ved Alffols Død fældte han en Taare, som dog strax optørredes; men da han saae de mange Ringe, Skjolde, Sverde paa Valpladsen, sukede han, og brast ud i en Taaresflod, fordi han fik ingen af dem; thi Regnar foragtede ham fremfor alle Mennecker.



